

ZRCADLO

Zrcadlo, které mám v krámě, je divné.

Pochází ze zad nějaké staré skříně, nebo vlastně skleníku, ale vypadá jako by zrovna vyjelo z továrny.

Visí mi na zdi kousek od okna a zrcadlí se v něm celá polovina skladu.

Někdy si sednu do kouta a sleduji svět za zrcadlem. Je zvláštní.

Plynová kamna, která mám pod oknem jsou vyleštěná, ale v zrcadle vypadají jako pokrytá stoletým prachem.

Stůl před nimi je sice v obou případech čistý, ale v tom zrcadlovém světě na něm pobíhají obživlé stíny.

Rozhodl jsem se, že to budu přisuzovat vlající zácloně, která ty stíny na stole, z mého místa neviditelné, vytváří.

Kytara, opřená v koutě má naopak struny. Říkám si. Je to zrcadlo, má je mít naopak. Ale jak to, že v mém světě je nejbližší struna na kytarě ta nejtenčí, ale v zrcadlovém ta nejsilnější.

Hodiny – vyřezávané kukačky jdou pozpátku. Asi to je tak dobře, už nevím, ale nápis na nich se dá číst normálně, ten by přece měl být zrcadlový.

Asi blbnu z horka.

Občas si před to zrcadlo stoupnu a říkám si, jestli když vztáhnu ruku, nahmátnu sklo?

Jdu to vyzkoušet.

Kdybych se dlouho neozval, mrkněte se doma do zrcadla.

Ps: Nějak si nevzpomínám. Jsem v tom zrcadle vlastně vidět i já?